

Той никога не ся намѣсова нити съ ласкатели на голѣмци—ты, нити съ хулители на всѣко начялство. Робска покорность и безочлива непокорность сѣ двѣ противны крайности.

Намира ли ся той на царскѣ службѣ—военнѣ или гражданскѣ, той не мысли да умножи свое—то богатство, а славѣ—тѣ на Царя си и благо—то на народа. Простѣ ли е той гражданинѣ, честь—та и благо—то на Царя му и на народа ся неговы найжежки желаня, и нѣ само не ся мѣчи той да прѣчи на това, нѣ оште налѣга, колко—то може, да помогне и на едно—то и на друго—то.

Той знае, че во всѣко общество има зло, и много желае да го види исправено, нѣ мрази бѣснованіе—то на оные, кои—то искѣтъ да искоренятъ зло—то съ грабителство и кръвопролитіе, защото—то отъ всѣко зло това е найстрашно—то и найпагубно—то зло.

Той не поджега и не подбужда гражданскы крамолы, а оште и съсѣ слово и съ примѣръ умѣрява, колко—то може, распалены—ты умове и ги склонява на мирѣ и любовь. Не прѣстава да бѣде кроткѣ като агне, освѣнѣ акобы отечество—то да има нуждѣ отъ забранѣ, тогы той става левѣ, бори ся, и надвива или умира.
